

BAJTÁRSI

LEVÉL

1956. IX. évf. 11. sz. levél 95. oldal Utóirat: 1956. november 14.

"MEGHALUNK MAGYARORSZÁGÉRT ÉS EUROPAÉRT"!

E kiáltás hangzott el drámai hangon a nemzeti magyar rádió egyikében 1956. november 4-én 5 óra 45 perckor a kommunista rémuralom ellen küzdő magyar hősök ajkáról Nyugat felé!

E kiáltással ért véget a magyar nép regényekbe illő hatalmas felkelése és halálmegevető 12 napi harca a szabadságot és emberi jogokat durva csizmáival típrő szovjet zsarnokság szuronyai és páncélosai ellen.

Az ezer éves Magyarország Kárpátok övezte határain 1918. őszén aludtak ki a nyugati civilizációt jelképező őrtüzek, 1956. november 4-én pedig az ország ezer éves fennállásának utolsó lángjai, ha a Nyugat tovább is tétlenül nézi a rémuralom kegyetlen tobzódását, egy lovagias, bátor, dicső nemzet haláltusáját és pusztulását.

Ha az ENSZ-ben egyesült, magukat az emberi jogok és szabadság védőinek hirdető nyugati országok nem vetnek véget a bolsevizmus világhódító törekvéseinek, nincs értelme a szabad ember életének és jóra, nemre való törekvésének!

Felesleges e cikk keretében a véreink hősi, elszánt küzdelmének kirobbanásáról és annak lefolyásáról írni. A világsajtó bőven hirdette ezt minden nyelven. Csodálattal írt a magyar hősiességről, elszánt-ságról és bátorságról. Nők, férfiak, gyermekek és aggastyánok harcoltak fegyverrel kezükben a barrikádokon. Nem félemlítették meg őket a repülő bombák ezrei, nem hátráltak meg az ágyúk és páncélosok ércfala elől, hanem még puszta kézzel is megrohmozták az előtörő páncélosokat. Nem adták meg magukat a csábító ígéretek ellenére sem, hanem harcoltak utolsó lehetőségükig és harcolnak még helyenként e sorok írásakor is.

A moszkvai rádió hétfő november 4-én délben azt sugározta, hogy a magyar felkelés le van verve. Másnap kénytelen volt bevallani, hogy még mindig folynak a harcok.

A magyar hősök hősei harcoltak és harcolnak odahaza. Dicsőségük, hírnevük százezred év után is élni fog a népek emlékezetében!

A magyar nép hatalmas felkelésével bizonyítékát adta nemes jellemének és hogy szabadság nélkül nem tud élni. Inkább elpusztul, de rabláncában nem vergődik tovább. Bizonyítékát adta annak is, hogy minden porcikájával a Nyugathoz tartozik.

A mi most Magyarországgal történt, arra nem volt példa a világtörténelemben. Egy ezer éves nemzet, a nyugati kultúra ezer éves védője a világ szemeláttára süllyed sírjába. Mert könnyű elképzelni, hogy milyen rettenetes lesz a szovjet terror bosszúja, milyen óriási lesz az elnyomatás, a szenvedés, nyomor és pusztulás, mely nemzetünket élni fogja. Ha a Nyugat rövidesen nem szabadítja fel Hazánkat, beteljesedik Vörösmarty Mihály látnoki szövege: "Vagy jönni fogja, ha jönni kell a nagyszerű halál, hol a temetkezés fölött egy ország vérben áll".

Örök időközön át az orosz hadsereg gyalázata lesz, hogy nőket, gyermekeket, aggokat könyörtelenül pusztított szuronyával és hengerelt le páncélos szörnnyegeivel. Örök gyalázata lesz, hogy ezt a szörnységet

még csalással, áruhással, képmutatással tetézte. Tűz szünet ürügye alatt, hogy nem fognak lőni, ha rájuk nem lőnek, harc nélkül szállta meg az ország katonailag fontos pontjait és zárta le a határt nyugat felé. November 3-án este az országból való kivonulás módzatairól tárgyalt a magyar harcosok küldöttségével, az ENSZ biztonsági tanács ülésén az orosz tagnak azzal a kijelentéssel sikerült a magyar ügy tárgyalását félbeszakítani, hogy Magyarországon a kivonulás módzatairól tárgyalnak már, november 4-ére hajló éjjel pedig meglepően megnyitották a tüzet és a küldöttséget letartóztatták. Az ilyen gyalázatosságok felingerelik az ember szívét-lelkét.

Lecsévelt grammofon lemez a szovjet azon állítása, hogy a felkelést az emigrált fasiszták és nyugati ágensek rendezték. Ha a helyzet nem volna olyan megrendítően tragikus, csak mosolyogni lehetne az ilyen dajka mesén. A szabad világban élők tisztában vannak a bolsevizmus fenyegető rémével és jól tudják, hogy az emberi jogok és szabadság védelme nem jelenti a fasiszta ideológia felelevenítését.

A szovjet képmutatásra jellemző, hogy amíg Magyarországot páncélosaival lehengereli, az egyiptomi eseményeket kis országok elleni jogtalan támadásnak minősíti és a harcok beszüntetését, a támadók kivonulását követeli.

Az emigrált magyarság gyötrő érzéssel szívében tehetetlenül állt az eseményekkel szemben. A helyzet nem engedte meg, hogy fegyverrel kezünkben siessünk a hősök megsegítésére. De azt nem akadályozhatta meg senki, hogy jajkiáltással ne forduljunk a nagy világhoz: Mentsek meg a magyar nemzetet!

Nemzetünk hősi harca és e kiáltások felrázták az erkölcsi alapon álló nemzetek lelkét és ugyancsak Vörösmarty szavai szerint: "Az ember milliónak szemében gyászkönyv üli". Határ alan a szabad nemzetek áldozatkészsége: a gyógy- és kötszerek, orvosi kezelés, élelem, ruházat felajánlásában népünk részére, de az új magyar menekültek befogadása és segítése tekintetében is. Első helyen áll Austria a segély nyújtásban, ahol szegény és gazdag, politikai pártkülönség nélkül nagy bőséggel és szeretettel adakozik. Ez a szívből jövő testvéri áldozatkészség minden magyart hálára kötelez és megszilárdítja az osztrák néppel 400 éves együttélési kapcsolatainkat.

De bármilyen szörnyű is nemzetünk helyzete, bármilyen fájó is véreink leverése, ne essünk kétségbe! Véráldozatunk nem volt hiábavaló! Az elnyomók által rendezett vérfürdő sem fogja tudni elnyomni a szabadságot, mely kitört börtönéből. Moszkva pirrhuzus-i győzelmet aratott. Győzelme ellenére is a felkelés a bolsevizmus csődjét jelenti, mert rá kell döbennie, hogy az ifjúság és munkásság állt síkra a szabadságért és emberi jogokért, amely már bolsevista nevelésben részesült, melyről azt hitte, hogy a romboló bolsevista eszméket sikerült beléje oltania. Moszkva világhuralma ezzel törést szenvedett és veszendőben van!

A magyarok bátor és elszánt felkelése a világ politikájának új fordulatot adott s Európában új időszak kezdetét jelenti. Az ENSZ biztonsági tanácsa határozatot hozott, hogy az orosz vonuljon ki Hazánkából. Reméljük, hogy határozatukat érvényt is fognak tudni szerezni.

A magyar hősök hervadhatatlan érdemeiket szereztek nemcsak hazájuk, de a szabadságot és emberi jogokat védő nagy világ fennmaradásáért is.

A magyar hősök nemes példája és vitézsége égső fákllyaként ragyogjon a csendő bajtársak előtt; szolgáljon buzdításul az emigráció nyomorúságainak elviselésében és összetartásunk kifejlesztésében. Lát-hatja mindenki, hogy törtéennek csodák, és elérkezik a nap, amelyen jelen kell állnunk hasonló véráldozatokra!

Bár újra megfogyatkozva, de törve nem, rendületlenül továbbra is hiszünk a szabadság győzelmében és Magyarország feltámadásában!

F.L.

ooo000ooo

"Nehézebb feladatot talán egy nemzedék sem kapott, mint éppen a mai, de mi legyünk büszkéek erre a feladatra és a magunk erejét összetéve igyekezzünk azt teljesíteni, mert a legkisebb megingatás, össze nem tartás alapjaiban rendíthetné meg a nemzet épületét."

gr. Teleki Pál.

ooo000ooo

MEDDIG URAM...

Ezer év előtt Te adtad örökül
A Duna-Tisza közét népednek.
Hazához juttattad őseinket,
Hogy Téged hozsannával dicsérjenek.

A sok sulyos évszázadokon keresztül
Pusztította nemzetünket török és tatár.
Az utolsó győzelem mindig miénk volt,
Tanu a déli harangszó, s Nádorfehérvár.

Hittünk Benned óh Nagyur!
Áldottuk szent nevedet.
S most mégis rabsággal sujtod
Téged szolgáló nemzeted?

Pártoskodtunk, tudom, sokat Uram,
Testvéreinket ostoroztuk szüntelen.
Mindig kedves volt, ami idegen,
S ime, most itt a nagy veszedelem.

Jól tudjuk, hogy Te azt bünteted,
Akit igazán, gyermekedként szeretsz.
Könyörgünk, vedd kezedbe sorsunkat,
Hisz oly nagy és nehéz a kereszt.

Hozzád kiáltunk Istenünk,
Elégeld meg sok szenvedésünk!
Adjál gyógyírt fájó sebeinkre,
Vezess keresztül uj ezer évre!

Nagy Ilona.

ooooOoooo

AHOGYAN MI LÁTJUK...

E rovatunkban most nem ismertetjük időrendi sorrendben a vérző Hazánkban f.évi október hó 23 óta történt eseményeket, mert hiszen azokról ilyen formában minden olvasónk értesült. A szabad világ sajtója és rádiója a legapróbb részletekig közölte azokat, s tudjuk nagyon jól, hogy minden becsületes honfitársunk felhasználta a lehetőségeket a magyar önvédelmi harc eseményeinek figyelemmel kísérésére.

Ezalkalommal az otthon történtek méltatására és annak megállapítására szorítkozunk, hogy a halálfélelmet nem ismerő, a zsarnokság ellen még mindig küzdő népünk fiainak és lányainak hősi vére nem ömlött hiába.

Nem találunk arra szavakat, hogy az általános nyomor és elégedetlenség mellett milyen mélyeséges érzelmi behatások indították el és uralják a fegyveres megmozdulást a minden emberit eltiporni akaró szovjet-csozsz hatalom ellen. De hiába a szovjet pánceszócskájának és szuronyainak pillanatnyi, látszólagos győzelme, a mostani heroikus magyar szabadságharc mégis a bolsevizmus bukásához fog vezetni.

Fiatalságunk magyarságunk, diákok tüntettek Budapesten, s a lenyűgöző eseményeken felbuzdulva szabadságot, az orosz csapatok kivonását s sorsuk tényleges megjavítását követelték. Gerő Ernő azonban a parlament előtt tartott beszédében kihangsúlyozta a szovjettel való jövőbeni együttműködés feltétlen szükségességét, majd egy államvédelmi rendőr osztály tagjai - Moszkva pribékjei - ráöltöttek a fegyvertelen tüntetőkre. Ez volt a szikra, amely a nép elégedetlenségét és haragját kiobbantotta és a zsarnokság elleni békés tüntetést általános felkeléssé és a magyar nép önvédelmi harcává fokozta. Ebben a harcban egy emberként vesz részt népünk nagyja és apraja, fajra, vallásra és osztály-különbségre való tekintet nélkül.

A Kreml lelkiismeretlen urainak eljárása Magyarországon az elképzelhetetlen hűség, a véres brutalitás és a szemérmetlen hazudozás világát megrázza példája. Hogy az álarc véglegesen lehullott, azt kizárólag a hős magyar népek köszönheti a civilizált világ.

A budapesti szovjet nagykövetség napokon keresztül arról biztosította Nagy Imre kormányát, hogy nem küldenek újabb csapatokat az országba, Budapestet kiüritik és a megfigyelhető csapatmozgások kizárólag

"átcsoportosítások". Csak rövid idő kérdése, amíg a szovjet erők végleges kivonására a tárgyalások megindulhatnak. November 3-án össze is ült a magyar és szovjet katonai bizottság, hogy a kivonulás technikai részleteit megtárgyalja. Mialatt ezek a hitegetések folytak, a vörös hadosztályok tömege özönlött az országra. A páncélosok ezrei szállották meg Hazánk összes katonai kulcspontjait, a közlekedési góccokat és vasgyűrűt vontak Budapest körül.

Mikor a magyar kormány előtt világgossá vált, hogy milyen gyalázatos hitszegő játék folyik, az ENSZ-hez fordult védelemért, amelynek a Biztonsági Tanácsában - a szovjet megbízott Sobolev - még ekkor is állította: Szükségtelen az ENSZ közbelépése, hiszen a szovjet haderő kivonulását célzó tárgyalások még nem fejeződtek be, miért is jobb volna, ha a Tanács elhalasztaná tárgyalásait. Sajnos, ezt meg is tette.

Vasárnap, november 4-én megkezdődött Budapest lövetése és a vörös páncélosok tömegei zúdultak be fővárosunk utcáira, hogy lemészárolják a magyar munkások, polgárok, diákok, nők, gyermekek és csecsemők tizezreit. A magyar katonai megbízottakat pedig, akik ezalatt a szovjet katonai vezetőkkel a kivonulás részleteiről tárgyaltak, egyszerűen elfogták.

Az időközben fogságba vetett Nagy Imre kormányát a szovjet parancsára és védelme alatt egy bábkormány váltotta fel, valami Kádár János nevű, állítólag ember és magyar elnöke alatt. Ez az alak első teendőjének azt tartotta, hogy kijelentette a nemzethez intézett rádió beszédében, miszerint kormányának legfőbb óhaja a Szovjetunióval fennálló barátság megszilárdítása s a szovjet katonai erőkkel a rend helyreállítására. Második fontos teendője Moszkva e hóhéjának pedig az volt, hogy a szabad világ minden részéről megindult segítő mozgalmak adományait visszautasítsa, és a közben az osztrák határig eljutott vörös csapatokkal megakadályoztassa, hogy a vérében fetorgó és éhező magyar népet a Nyugat segítő keze hathatósan elérhesse. Ez az alávaló gaz árulás példátlanul áll a magyar történelemben.

De a művelti, erkölcsi alappal és lélekkel rendelkező világ valamennyi népe meg van arról győződve, hogy a mi maroknyi magyar népünk nem hiába vértett és vérzik. Ez a hihetetlen áldozat felrázta a világ szabad népeit, amelyek reménykedve tesznek tanúságot amellett, hogy a szabadság végül is győzedelmeskedni fog a zsarnokság felett. Ha az ENSZ nagygyűlésében is jóváhagyják a már előzőleg hozott határozatokat és ennek összefogott erővel érvényt is szereznek, nem kétséges Hazánk és népünk szabadulása.

Még a Magyarországon állomásozott szovjet csapatokra gyakorolt erkölcsi és lélektani hatást akarjuk röviden érzékeltetni. Kétség-telenül megállapítást nyert ugyanis, hogy a megszálló orosz hadosztályok csak kelleltenül, lagymatagon léptek fel a szabadságharcosok al szemben. Sőt sok orosz katona átszökött a magyar harcok sorába. Egy orosz alvezredesnek - felsőbb utasításra - írásbeli parancsot kellett kiadnia a löfőfegyverek használatára. A parancs aláírása után az orosz törzstiszt agyonlőtte magát. Ezért kellett a Hazánkban régebb idő óta állomásozó s megbizhatatlanná vált hadosztályokat mielőbb kivonni az országból és megbizhatókkal - főként mongolokkal - sürgősen pótolni. De a kivont csapatok katonái otthon - ha egyáltalán hazajutnak - elmondják majd, mi történt Magyarországon. Az sem marad örök titok az orosz nép előtt, hogy Norvégia, Dánia, Észak Amerika és más országok kommunista pártjai tiltakoztak a Szovjetunio magyarországi eljárása ellen, s hogy a svájci kommunista párt vezető tagja tiltakozásul kilépett a kommunista pártból. Az elvakított tömegek hite a "boldogító" kommunista tanokban végleg megingott. Ki fog még ezután hitelt adni a Kreml-beli gonosztevők csalárd ígéreteinek és hazugság-politikájának?

Végezetül felemlítjük, hogy mit akar a magyar nép:

- 1./ A vörös hordák azonnal takarodjanak ki az országból.
- 2./ Tartsanak demokratikus, szabad választásokat és
- 3./ egy semleges Magyarországot.

A fentiekért folyik otthon a drága magyar vér, és azokért rimánkodnak a magyar apák, anyák, özvegyek és árvák milliói ősz Hercegprímásunkkal az élen az Egek Urához, Aki meg fogja hallgatni könyörgésüket!

Közben, míg a magyarországi események világrengető hőstettekbe tornyosulnak, a Közelkeleten, Izrael és Egyiptom között - sajnos a legrosszabb időben - kitört a háború. Ebbe a harcba a Földközi-tenger

keleti térségében felvonult angol és francia haderő is beleavatkozott a Szezei-csatorna biztosítása végett. Amikor e sorokat írjuk, az ENSZ erélyes közbelépésére a harci cselekmények szünetelnek, de az angol és francia haderő addig a szezei-csatorna térségében marad, míg az ENSZ által kirendelt nemzetközi rendőri csapatok oda beérkeznek. Sajnos, hogy ezek beérkezését már ismételten elhalasztották, de remélhető, hogy a szovjet által is elfogadott határozat mégis csak megvalósításra kerül.

oooOoo

MAGYAR MUZSIKA...

Csendesen beszélgetve ültek az étterem egyik asztalánál. Vascsoráztak. Zoltán gyakran felkereste ezt a vendéglőt, részben mert a kivándorolt magyarok közül itt sokan megfordultak, másrészt, mert a konyhája még nagyvárosi viszonylatban is igen jó volt, és méghozzá anyagi viszonyainak is legjobban megfelelt. Géza az előkelőbb lokálokhoz volt szokva. Ő szerencsésebb csillagzat alatt született. Szakember volt, tudása részben pótolta a kezdtől nyelvi nehézségeket is. Zoltán valamikor csillagokat hordott gallérján, ma pedig oly kétékezi munkás, mint anyi millió más. Sorsával mégis meg volt elégedve, mert szorgalmas, megbízható munkájával kereset annyit, amiből gondtalanul élhetett, sőt itt-ott megengedhette magának az ilyen hétvégi kiruccanást is.

-Barátom, sohasem fogunk hazamenni. A helyzet nem olyan. De nem is fog az megváltozni. Nekünk szerencsénk volt, hogy kijöttünk és hogy idekerültünk. Én jó állásban vagyok, ahol csak előmenetelre számítotok, és már úgy is rendezem be az életemet, hogy itt maradok végleg. Itt a tudást, a munkát megfizetik, és ha történetesen haza is lehetne majd valamikor menni, mit csináljak otthon? Kezdem megint előről? Rossz fizetés mellett? Hisz az a szegény ország nem tudja majd megfizetni a tudást, a tapasztalatot, a gyakorlati előnyöket. Nem is szólván arról, hogy olyan gépekkel kellene dolgoznunk, amelyek itt még a muzeumban is csak ritkán láthatók - érvelt Géza.

-Nem tudom elfogadni a mondottakat Géza. Abban igazad lehet, hogy a valamikor felszabaduló szegény, kifosztott Hazánk nem tud majd úgy fizetni, mint fizetnek itt; azt is elhiszem, hogy elavult gépekkel kell dolgozni, de láttam azt, hogy egy olyan szakembernek is, mint amilyen Te vagy, itt is előről kellett kezdeni. De kételkedem azon kijelentésedben is, hogy az országunk nem fog felszabadulni. Felszabadulásában fanatikusán hiszek, ha késik is, el nem marad. És nehezen tudom feltételezni rólad, hogy akkor, amikor felszabadult, ne sietnél haza. Hiszen éppen akkor kell a tudós, a nagy látószög, a gyakorlat, hogy abból a lehetetlen helyzetből mielőbb kiemeljük. Mindegyikünk munkájára, tudására szükség lesz és haza kell mennünk még akkor is, ha otthon fehébb kenyeret eszünk is, ha rosszul is fizetnek. Fajtánk már többször bebizonyította, hogy tudunk felemelkedni, tudunk dolgozni egy szent, egy nemes cél érdekében, és az anyagi előnyöket háttérbe tudjuk szorítani a nagy eszméért, a nagy célért.

-Nézd, mi csak ujoncok vagyunk itt, de tekintsd azokat, akik évtizedek óta itt vannak. Egy sem akar hazamenni, mert itt jobb a megélhetés. Gyermekük már magyarul sem tudnak, az öregek is lassan elfelejtik a nyelvünket, amire itt nincs szükség.

-Igen azoknak a gyermekei felejtik el nyelvünket, akik nem igyekeztek a zsenge gyermeki szívbe belenevelni a magyar haza szeretetét, nem ápolták nyelvét, elfelejtették a magyar nótát, és csak az arany bálvány után szaladtak. De akik nem így gondolkoztak, akik gyermekeiket itt is az ó-haza szeretetében nevelték, akik megtanították magyarul imádkozni, írni, olvasni, akik megtanították a mi nótáinkat, azok még ha az ittoni nyelvet beszélik, tudnak magyarul, és szívükben, tetteikben oly jó magyarok, mint azok, akik odahaza szenvednek, kínlódnak. Lásd belőlem sohasem lesz más, mint magyar. Ha nagyon egyedül vagyok, ha nincs magyar botám, amit olvassak, ha a keserűség összeszorítja a torkomat, ha a csüggedés erőt vesz rajtam, elveszem a hegedűmet, és a hurokon felsíró magyar nóta elém varázsolja a múltat, megint megerősít, felvidít, megvigasztal, meggyógyít, és erőt ad a további küzdelemre addig, míg hazamehetünk! Sokszor együtt sírok a hegedűmből kiszálló nótával. És ha kisírtuk magunkat, újból felüldültem, felráztam magamat a csüggedésből, újból az vagyok, aki voltam...

A két jó barát úgy olmerült az egymás meggyőzésébe, hogy észre sem vették az étterem egyik asztalánál kopottas ruhájú idősebb férfit, aki kezében hegedűvel áll és muzsikál.

Dívatós tánczene melódiaik peregetek ki a húrokból. Az asztalnál ülők tetszéssel hallgatták az öreg játékát.

Másik asztalhoz ment. Ott ujra más melódiákba kezdett. Játékából kitűnt, mestere szerszámának. Nem is maradt el jutalmazása, asztaltól asztalhoz ment.

-Ezek csak ezt értik, ez kell az itteni publikumnak. Ezért lelkesednek. Hallanak csak egyszer a mi cigányzenénket és látnak azt, ahogy mi szoktunk mulatni. Nem az ital hatása alatt, hanem a muzikaszóra, a szív diktálta nótázás közben. Hányszor elültem egy pohár bór mellett, órákig hallgatva a cigányt. Hányszor tanítottam őket új nótára anélkül, hogy az bárkinek is kellemetlen lett volna. Elmúlt idő... -bo-logatott Zoltán.

Közben asztalukhoz ért az öreg. Ott is játszani kezdett.

-Te Géza, nem nekünk való ez a muzsika. Mi ezt nem értjük, vagy legalább is nem sokra értékeljük.

-Nekem tetszik ez a muzsika Zoltán. Én szeretem ezt a modern zenét. Értem is, értékelem is. Nézd csak annál az asztalnál azt a kis lányt, hogy dudolgat hozzá. Ő is ezt szereti. Meg kell érteni, ő a modern kor gyermeke.

-Elhiszem Géza, de csak másként hangzik, ha egy szép magyar nótát hall az ember.

Valamit szólt az öregnek Zoltán és már is átvette a hegedűt. Csak egy pillanatig tartott, míg meggyőződött Zoltán a hegedű hangolásáról. A másik percben már édes-búsán sírt a hegedűből a "Cserebogár, sárga cserebogár..." csak úgy kettőjüknek.

Géza hol Zoltánt, hol az étterem közönségét nézegette. Mindenki felfigyelt. Az a bizonyos kis lány is...

Közben Zoltán már a "Mikor eszembe jutsz, mintha tavasz volna..."-nál tartott. Majd a "Kondorosi csárda mellett..."

És amikor odaért Zoltán a játékban, ahol a szöveg szerint "...tudja csak a Mindenható, mi van azon sírni való, hogy a gula ott deleget a kondorosi csárda mellett, csárda mellett..." Géza szemében két könnyesepp jelent meg, mely lassanként gurult arcán lefelé. Nem titkolta, nem szégyelte.

-Zolikám csak még egyet, az én kedves csárdásomat: "Most kezdődik a, most kezdődik a, most kezdődik a tánc" és utána azt még "Kalapomra páros tubarózsát tűztem, mulatós asszonynak a bolondja lettem..."

-És most még egy nóta jön: "Lehullott a rezgő nyárfa ezüstszinű levele..."

Zoltán oly átérzéssel, oly szívből muzsikált, hogy amikor visszaadta az öregnek a hegedűjét, az étterem közönsége szünni nem akaró tapssal köszönte meg a játékát.

Asztaluk körül már sokan álltak. Magyarok, meg mások. Kérték, játszó tovább, mert ilyen muzsikát évek óta nem hallottak és, ha hallottak is, ilyen élvezetes játékban nem volt részükhöz.

-Nem játszhatom tovább barátaim. Ez nyilvános hely, senkit sem akarok zavarni a szórakozásban és mégkevésbébbé untatni a mi magyar muzsikánkkal.

Zoltánnak meg kellett ígérenie, hogy rövidesen ismét muzsikál, de akkor kiadósan és csak nekik.

És a szomszéd asztalok egyikétől egy csinos lány jött hozzájuk, aki az előbb a dívatós muzsikát látszólag nagyon élvezte.

-Bocsássanak meg, hogy zavarom az urakat. Milyen muzsika volt az, amelyet Ön játszott?

-Magyar nóták voltak.

-Szeretem a muzsikát, bármilyen legyen is az, de ennél szebbet keveset hallottam életemben. Az első hallatára elszorul a szíve az embernek, megfoghatatlan valami szoritja a torlát, és az utóbbiak tűzessége, pattogása - azt hiszem - a félholtat is feltámassza. Van bennük büszke dac és sok minden, amit nem is tudok megmondani, mert sajnos, nem ismerem a népképet, muzsikájukat, bár magam is játszom hegedűn. De ezt a hiányt igyekszem majd pótolni. Legközelebb mikor hallhatom játékát újból? -

-Engedek honfitársaim óhajának és rövidesen megint itt.Mondjuk mához egy hétre.-

-Köszönöm,itt leszek.-

-Zoltán mit csináltál ezzel a kis lánnyal? Hisz egészen oda van? Szerelmes beléd.-

-Én semmit. Ma láttam először. A nótákat szerette meg,nem engem, és remélem azokon keresztül megismeri,megszereti nemzetemet,fajtámat. Látod Géza ez a magyar muzsika varázsa. Hány magyar lett világhíres a magyar muzsikán keresztül, és Te azt el akard felejteni,itt akarsz maradni?-

-Igen addig,mig nem tudunk hazamenni! De akkor,akkor aztán egyszer cigány mellett mégis sírva-vigadunk!-

ooo000ooo

BAJTÁRSAINK FIGYELMÉBE.

A Vezetőség csak azokat a Bajtársat tartja nyilván,akik nyilatkozatot küldtek be az 1952.évi felhívásra,vagy csendőrijelvényt igényeltek.

Az események ugy alakulnak,hogy minden eshetőséggel számolnunk kell. Arik az emigrált csendő bajtársak egységes fellépésének fontosságát átérzik,továbbra is közbiztonsági szolgálatra vállalkoznak és eddig a Vezetőségnél nem jelentkeztek,jelentkezzenek pótlólag Vezetőnk-nél,FOLKUSHAZY LAJOS altábornagy urnál,Salzburg,Sin hub str.8.Austria.

ooo000ooo

FOHÁSZ!

Ismét írja szép Hazám a történelem könyvét,
Piros magyar vérrrel a szabad Nyugatért!
Béklyőjét akarja magáról újra lerázni,
Oh Istenem segíts neki a börtönt kitárni!
Istenünk segíts ott messze,tengereken tul,
Hol egy árva nép szabadságért újra megmozdult!

Kézbe vetto ismét a szabadság zászlaját,
Hogy elűzze szent testéről a ragadozó héjját!
Szabadságot,jogot,semmi mást nem akar,
Hogy bevethesse földjét s ne legyen ugar!
Istenünk segíts ott messze,tengereken tul,
Hol egy földre tiport nemzet kinjában feljajdult!

Szörnyü kinjaiban miattad is vérzik népem
S még mindig nem látol nyugati testvérem?
Lobogtasd meg odaát a szabadság zászlaját,
Isten szent nevében indítsd el a csatát!
Mert ott messze,valahol tengereken tul,
Sok ezer magyar vére miattatok hull!

Nyugat! Sok a tartozásod,mit értetek tettünk,
Gyere állj mellénk,mert különben elvérzünk!
Még nem késő,siess,adjál segítséget!
S ha nem jössz,készíts magadnak sírhelyet,
Mert ha mi elbukunk,ott a tengereken tul
Az ellenség fegyvere majd ellened fordul!

Oh vedd kezedbe Atyám ez elárvult Népet,
Hogy legyen vége immár sok szenvedésének!
Alázattal kérlek,hallgassál meg engem,
Tedd ismét szabaddá árva magyar népem!
Mert ott messze,valahol tengereken tul,
Sok ezer Magyarunk vére a hitéért is hull!

Ott térdel előtted össze ulcsolt kézzel,
S imáival ostromol apró gyermekével!
Sulyos teher nyomja roskadozó vállát,
Embertelen módon kufárok rugdalják!
Legyen meg szent akaratod,ha elhagysz bennünket,
Ez árva nép akkor is térére hull Előtted!

KATONAI KIKÉPZÉS UTÁN BEVONULÁS AZ ŐRSRE-FÖLSZEG
ÉS CINCA KÖZT.

A honvédségtől 1932. május hó 1-én történt leszerelés után közvetlenül csendőrségi szolgálatra vettek fel. A felsőbbsegű ugy rendelkezett, hogy a gyalogságnál szolgáltakat a szekszárdi iskolára, más fegyvernemeknél szolgáltakat pedig a tatai iskolába vezényelték a jt. iskola elvégzésére. En öt évet a gyalogságnál szolgáltam és ott tisztas-iskolát végeztem, valamint három különböző évfolyambeli ujoncot kiképeztem, mint rajparancsnok, és szakasparancsnoki vizsgát is tettem, így a szekszárdi iskolához kerültem. Itt közölték velünk, hogy a gyalogságnál teljesített szolgálatunk miatt mi csak három hónapos katonai kiképzésben részesülünk. Utána kimegyünk valamelyik őrsre gyakorlati csendőr kiképzésre és azután visszatérünk a hét hónapos elméleti csendőr jt-i kiképzés végett.

Negyven hallgatója volt az iskolának és valamennyi prb.csó. 4-7 évig szolgált a gyalogságnál és csupa tizedes és szakaszvezető rendfokozatúak voltak.

Az első napokban azon töprengtünk, hogy miféle katonai kiképzésben lesz részünk, mert valamennyien úgy éreztük, hogy mi már katonailag eléggé képzettek vagyunk és inkább a csendőrségi kiképzést óhajtottuk. Nade ez aztán pár napon belül tisztázódott. Megtörtént a raj-és a szakasz beosztás. Tíz ember egy rajban és két raj képezett egy szakaszt. Mindegyik szakasznak szds. volt a parancsnoka. A legidősebb szds. pedig az iskola-parancsnok. Szabatosan kifejezve: Gyalog Tanalosztály Parancsnok. A segédoktatók olyan tiszthelyettesi állománybeliek voltak, akik katonai tudásukat a csendőrségi szolgálatuk alatt szerették meg. En még most sem vonom kétségbe, hogy ők nem voltak igen jó csendőrök, de azt egyöntetűen hamarosan megállapítottuk, hogy a mi rajparancsnok segédoktatóinknak harcászati ismeretei fogyatékosak. No de ez nem csendőri hivatás s eltelt a három havi futtatási és feltetési kiképzés. Julius őlné pedig mindegyik prb.csót utbainditották valamelyik őrsre két hónapi gyakorlati kiképzésre.

Engem az ozorai őrsre vezényeltek (Tolna megye), mint anya-őrsre. Augusztus 1-én éjjél után 1 óraker érkeztem Ozorára a községháza elé. Szép csillagos és holdvilágos éjjél volt. Egy ember jött velem szembe, megállítottam és érdeklőttem tőle, hogy hol van a csendőrs? Az atyafi aztán engem tiszthelyettesnek tisztelt és röviden azt mondta, hogy menjek tovább a "Fölszegre". Ott egy keresztben levő nagy ház van és egy nagy "Cinca" van előtte. Könnyű megtalálni, mert olyan ház az egész Fölszegen több nincs és hogy a nagy Cinca is a ház előtt van.

Ez az utbaigazítási hely lent volt a völgyben. Ahogy tovább megyek, elágazik egy utca jobbra egy nagy hegynek. De a hegy is tele volt kis uccákkal és házakkal. Itt meg kell jegyezmem, hogy Baranya megyebeli vagyok és a mi megyénkben Fölszeg és Alszeg utca elnevezések ismeretlenek. Így abban a jöhiszemben voltam, hogy ha nekem a Fölszegre kell menmem, az csakis fent a hegyen, sőt a hegy felső szegélyén van. Ezt a jobb oldali hegyet alaposan bejártam, de ott csak rövid kis közőket, kis szalmás házakat találtam s keresztben álló nagy házat nem, különösen olyant, hogy nagy Cinca is lett volna előtte. En ugyanis ezen elnevezés mellett valami magas szoborra gondoltam, sőt már azt is, hogy Cinca Panna szobra áll ott. Ezt a hogyoldalt többször bejártam egész felső pereméig, ahol már a szőlőfödek kezdődtek, de a laktanyát nem találtam.

Három óraker aztán egy háznál lámpát láttam égni. Egy ember az istállóban etette az állatait. Oda szólítottam a kerítéshez és megkérdeztem, hogy hol van az őrs? Ő is igen szépen azt felelte, hogy menjek a Fölszegre és ott könnyen megtalálom, mert egy nagy Cinca van az őrs előtt. Olyan Cinca nincs is több az egész községben. Erre aztán arra kértem, hogy magyarázza meg nekem, hol van a Fölszeg és mi az a Cinca? Erre nagyot nézett rám és valószínű, hogy igen ostoba embernek tartott, hogy ilyeneket kérdek tőle. De mégis olmondta, hogy a Fölszeg az ott lent van a völgyben a Sió mellett. A Cinca meg egy istentelen mély gödör, amely korlátokkal be van kerítve, hogy az állatok bele ne essenek. Ezekután már játszi könnyedséggel odataláltam az őrsre.

Utána négy évig szolgáltam azon az őrsön és volt alkalmam megismerni a nekem furcsán hangzó utca-neveket. Néhányat felsorolok ezek közül: A Tükrös, hogy volt, amelyet sokszor portyáztam, aztán volt

Suszter hegy is. Ezek a község beépített területét képezték. Fölszeg, Alszeg, Sár, Csirip, Betyár, Boszorvány, Rókalik, Horgos, Horhos, Koppány és Temető-utca. Csunya szakadékos mély partok között vannak ezek. Négy év alatt annyira megszerettem az egész községet, hogy nem örültem, amikor áthelyeztek a szép Tamási járásszékhely községbe. De aztán azt is megszerettem ott töltött négy évi szolgálati időm alatt, amikor onnan Pécsre helyeztek. Közben négy évi időtartam alatt ezt a várost is megszerettem és főként nem örültem annak, amikor onnan az országunkat is el kellett hagyni.

Hét éve vagyok Kanadában és ez a leghosszabb egyhelyben való ideiglenes vezénylésem. Már 2 1/2 éve kanadai polgár vagyok, de azért innen örömmel távozzom, amikor annak ideje elérkezik, még a Csirip-utca leportyázására is!

Somos Mátyás.

ooo000ooo

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Az egész világot, de minket is meglepetéssel ért Honfitársaink hősi harcának kitörése.

Minden szovjet gyanasítás ellenére a magyar emigrációnak fogalma sem volt a kirobbanásról s ezért a Vezetőség is, mint minden más szervezet, tanácstalanul állt az eseményekkel szemben.

Ausztria semlegessége következtében, de egyébként is a világbéke veszélyeztetése nélkül, fegyveres segélynyújtásunkról szó sem lehetett. A felkelők maguk is elutasították, hogy így segítségükre legyünk. Ezért csak az orosz beavatkozás elleni tiltakozásra és az anyagi segélynyújtásra szorítkozhattunk.

Miután ez a befogadó országok hatóságai és jótékony szervezetei útján amúgy is megtörtént, külön intézkedések kiadása nem vált szükségessé. Ezen felfogást a bekövetkezett események is igazolták. Ezzel az orosz gyanasítás méregfoga, hogy a felkelést az emigránsok szították és robbantották ki, eleve ki lett húzva.

A Bajtársak közül sokan fordultak a Vezetőséghez, hogy mit csináljanak? Minden Bajtárs legyen meggyőződve arról, hogy a Vezetőség mindig idejében fog a helyzetnek megfelelően intézködni. Amíg ez be nem következik, mindenki nyugodtan és bármilyen nehéz is, türelemmel maradjon a helyén, altár mi is történik közben.

A jövőben való műhartzartás végett szemelött kell tartani, hogy akár belső felkelés, akár külső segítséggel is szabadul fel Hazánk, nem lesz hanyat-homlok rohanás hazafelé. Hosszabb idő fog eltelni, míg az emigrációból előző megszervezés mellett és előző intézkedések után rendezett körülmények között haza térhetünk.

Felszabadulásunk esetén csak együtt tartva, egybúgissen fellépve ajánljuk fel szolgálatainkat. Nincs értelme tehát, hogy akár egyenként, akár kisebb csoportokban csatlakozzunk az emigrációban létező különféle szervezetekhez.

Salzburg, 1956. november 7.

A Vezetőség.

Hernády Sándor alezredes és felesége leányát, Ilonát eljegyezte Kosztka Gusztáv ezredes és felesége fia, György. Az eljegyzést Chicagóban tartották.

Öszinte örömmel gratulálunk az eljegyzetteknek, valamint szüleiknek is. Két csendőz család gyermekeinek szíve dobbant össze, hogy egyesült erővel tartsák ébren azt a magyar szellemet, amelyet szülők házában kiolt-hatatlanul magukba szívta.

Passa János bajtársunk felesége egészséges fíu-gyermeknek adott életet Franciaországban, kit Antal-Garcia névre kereszteltek. Minden jót kívánunk az egész családnak ezalkalommal s neveljék fiukat igaz jó magyar-nak, mert ilyenekre Hazánknak a jövőben nagyon nagy szüksége van.

Bajor Ferenc hű bajtársunktól -október hó 1-én az USA-ba történt kivándorlása alkalmával- ideiglenesen bucsuzunk. Kívánjuk, hogy tervei a ten-gerentulon valóra váljanak s reméljük, hogy a távolság nem szakítja el

Ezuton köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . . hozzájárulását a B.L.-re.
a közp.segélyalapra.

véglegesen tőlünk s fenntartja velünk továbbra is az összeköttetést.

Egyik Bajtársunk leveléből idézzük: "No vossetek most semmit a szememre, ha nem találom meg a szavakat, amelyekkel kifejezhetném lelkiállapotomat! Vergődik a lelkem, nincs egy perc nyugodalmam. Hazánkért, Népünkért annyira bánodom, hogy közel állok az öngyilkossághoz. Nem tudtam igazán örülni akkor sem, amikor istenien hős népünk előtt megcsillogtak a sorozatos győzelmek szülte reménysugarak, nem pedig azért, mert nem lehettem ott együtt velük, nem tudtam velük együtt küzdeni, harcolni, vagy meghalni mindnyájunk legszentebb céljaiért. Aztán jöttek a világ hőhérai és ismét vérbefojtották gyönyörűen megindult, az egész világot bámulatba ejtő szabadságharcunkat... Ugyan mit tartogat még a Sors számunkra...? Velünk van érzelmileg, erkölcsileg az egész világ. A mai újság hírek szerint még azok az ázsiai népek is, amelyek eddig Moszkva árnyékában szenderegtek, felemelték tiltakozó szavukat a Magyarország ellen elkövetett szörnyű merénylet és az azt követő borzalmas vérontás ellen. A kimondott kommunista kormányok és a kommunista Kína kivételével mind-mind egyöntetűen követelik az oroszok azonnali kivonulását, a magyar nép jogának és igazának elismerését. Mindez nagyon szép, de hol van a segítség, amiért nagyszerű népünk most hozzájuk kiált?! A tanácskozások, a kedvező és szép szavú döntések semmit se érnek szankciók nélkül, mert az a hőhér banda most már nem ismer határt, csizmája az egész világ homlokán csattog. Elvéreznek a magyarság hős fiait, lányait, gyermekeit! Mi pedig tehetetlenül állunk itt idegenben, kifosztottan, vergődő lélekkel. Tehetetlenül vergődő lélekkel, hogy nem lehetünk ott és nem osztozhatunk véreink sorsában tetteinkkel és halálunkkal..."

Deportálások Magyarországról. Lapunk zártakor érkezett hírek szerint az orosz megkezdte a magyar ifjúság és a még tetterős magyar férfi lakosság deportálását! Hosszú vasuti szerelvényekkel, lezárt waggonokban tolnak el tőlünk véreinket az életet is megemésztő szibériai ólombányákba! Nem volt elég a sok magyar vér kiöntése! Ugy látszik, hogy a Kremel jelenlegi hatalmasai - a lelkiismeret nélküli, emberi arcot mutató gyilkosok - az általuk agyongyalázott Stalin elvét akarják megvalósítani, ki ezt mondta: "A magyar kérdés csak waggon kérdéssé válik".

Kiirtani óhajtják fajtánkat s az orosz páncélosok szörnyű pusztítása után elérkezettnek látják az időt kényszer-szállítások útján a magyarság liquidálására.

Kiáltunk a fenti híreket világgá! Ujból kérjük fel a szabad világ vezetőit egy nemzetet kiirtani akaró szörnyűség feltétlen megakadályozására!

Tettekre van szükség most már a történelmi hivatását ezer esztendő óta maradéktalanul betöltő magyar nemzet megmentésére!

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L. SZERKESZTŐSÉGE.

U T R E C H T. MERWEDEKADE 183 bis. NEDERLAND

DRUCKWERK
PRINTED MATTER
PERIODIQUE
DRUCKSACHE

Aan Heer
Mr.
Msr.
Herrn

Béla R e k t o r
376 Eddy Rd.
Cleveland 8. Ohio.

U.S.A.

